

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν γράφον ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις τὴν 16 Μαρτίου 1896

Ἔτος 18^{ον}.—Ἀριθ. 11

ΚΙΣΚΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 72)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΑΠ' ΕΛΩΔΕΝ ΠΕΡΝΟΥΝ

Τὴν ἐσπέραν τῆς 31 Μαΐου, ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ εἶχε σταθμεύσῃ ἐπὶ τῶν συνόρων. Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀνῆκε πλέον εἰς τὴν Ἀλάσκαν, ἥτο ἔδαφος τῶν ρωσικῶν κτήσεων καὶ ὄχι τῆς Ἀγγλικῆς Κολομβίας, ὥστε ὁ Κασκαμπέλ ὡς πρὸς τοῦτο τούλάχιστον, ἠδύνατο νὰ εἶνε ἥσυχος.

Ὅθεν ἡ εὐθυμία τοῦ ἐπανῆλθε καὶ τὴν συνεμερίσθη ὁλόκληρος ἡ οἰκογένεια. Ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τῆς εὐρωπαϊκῆς Ρωσίας, δὲν θ' ἀπεμακρύνοντο τοῦ Ρωσικοῦ ἐδάφους· τόσον ἡ Ἀλάσκα ὅσον καὶ ἡ Ἀσιατικὴ Σιβηρία, αἱ ἀπέρχοντο αὐταὶ χῶραι, μήπως δὲν ἀνῆκον εἰς τὸ κράτος τοῦ Τζάρου;

Τὸ δεῖπνον ὑπῆρξε φαιδρότατον. Ὁ Γιάννης εἶχε φονεύσῃ ἓνα μέγαλον καὶ παχύτατον λαγῶν.

— Τὶ καλὰ! ἔλεγεν εἰς τὸ τραπέζι ὁ Κασκαμπέλ. Βάλετε νὰ πιοῦμε, παιδιά. Ἐδῶ νομίζω ὅτι ἀναπνέω εὐκολώτερα. Εἶνε ἀέρας ἀμερικανικὸς ἀνακατεμένος μετ' ἀέρα ρωσσικόν· ἀναπνεύσατε ὅσον εἰμπορεῖτε παιδιά. Μὴν ἀνησυγῆτε! Ἐχεῖ ἀρκετὸν γιὰ ὅλους, ἀκόμη καὶ γιὰ τὸ Μακρολέλεκκ, ποῦ ἔχει μιὰ μύτη μακρὰ ἕναν πῆχυ. Οὐφ! ἄααχ! Πέντε ἐβδομάδες τώρα ἐκόντεψα νὰ πάθω ἀπὸ ἀσφυξία εἰς τὴν καταραμένην ἐκείνην Κολομβίαν!

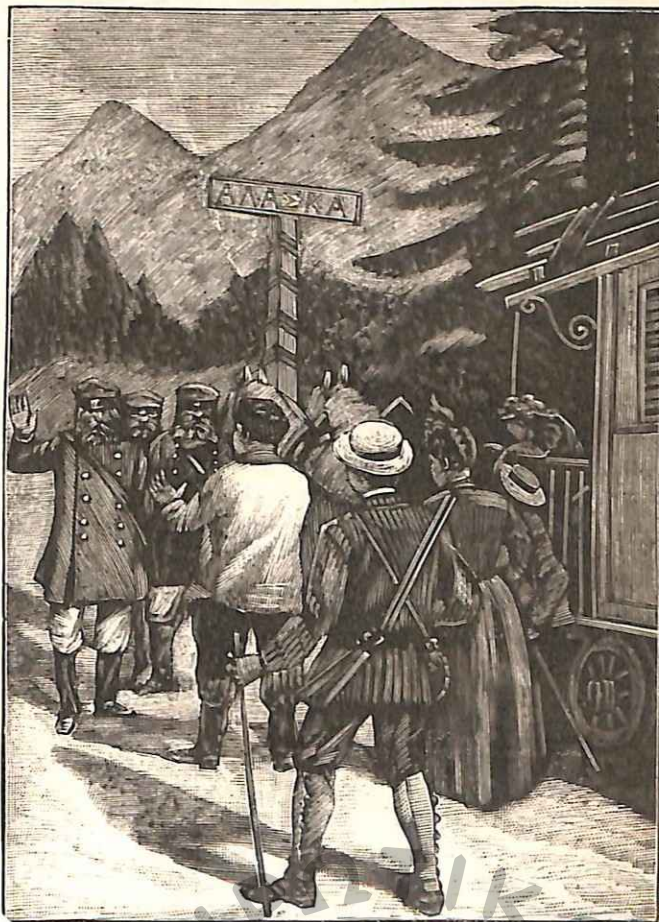
Εὐθὺς μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπεσύρθησαν νὰ κοιμηθοῦν. Διήλθον νύκτα ἡσυχωτάτην, ἐξυπνήσαντες δὲ λίαν πρωί, ἔκαμον ταχέως τὰς προτοιμασίας τῆς ἀναχωρήσεως. Πρὸ τῆς ἑκτῆς ἡ Εὐδρόμοις Οἰκία ἐξεκίνησε διευθυνομένη βορειοδυτικῶς, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ποταμόν Σίμφων, τὸν ὅποιον εὐκόλως ἦτο νὰ διέλθωσι διὰ πορθμείου. Ἐδῶ ἡ

Ἀλάσκα σχηματίζει λεπτὴν λωρίδα γῆς, ἐκτεινομένην πρὸς νότον καὶ ὀριζομένην πρὸς δυσμὰς ὑπὸ ἀρχιπελάγους, αἱ κυριώτεραι νῆσοι τοῦ ὁποίου εἶνε ἡ νῆσος τοῦ Πρίγκηπος τῆς Οὐαλίας, ἡ νῆσος Κρούζερ καὶ ἡ νῆσος Σίτκα. Ἐπὶ τῆς τελευταίας ταύτης κεῖται ἡ πρωτεύουσα τῆς ρωσικῆς Ἀμερικῆς, ὁ Νέος Ἀρχάγγελος. Ὁταν ἡ Εὐδρόμοις Οἰκία θὰ ἐφθάνεν εἰς Σίτκαν, ὁ Κασκαμπέλ ἐσκόπει νὰ σταθμεύσῃ ἐκεῖ ἄρκετὰς ἡμέρας, ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ ν' ἀναπαυθῇ, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ νὰ προετοιμασθῇ διὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ πρώτου τούτου μέρους τοῦ ταξειδίου του, τὸ ὅποιον ἐμελλε νὰ καταλήξῃ εἰς τὸν Βερίγγειον Πορθμόν.

Ἀνεχώρησε λοιπὸν ὁ Κασκαμπέλ, ἀλλὰ μόλις εἶχε κάμῃ ἓν βῆμα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀλάσκας, ἐν ἐμπόδιόν τον ἐσταμάτησε, καθὼς δὲ ἐφαίνετο, τὸ ἐμπόδιον τοῦτο ἦτο ἀνυπερβλήτον.

Ἡ φιλόξενος Ρωσία, ἡ ἀδελφὴ τῆς Γαλλίας—ὡς τὴν ὠνόμαζεν ὁ Κασκαμπέλ,—δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένη νὰ δεχθῇ εὐμενῶς καὶ φιλοξενῶς τοὺς ἀδελφοὺς τούτους γάλλους, τοὺς ἀπαρτίζοντας τὴν οἰκογένειαν Κασκαμπέλ.

Τῷ ὄντι, ἡ Ρωσία παρουσιάσθη εὐθὺς ὑπὸ τὴν μορφήν τριῶν χωροφυλάκων, εὐρώστων ἀνδρῶν, μετ' πυκνὸν γένειον, μετ' μεγάλην κεφαλὴν, μετ' ῥίνα ἀνάσιμον, φερόντων τὴν ρωσικὴν στολὴν καὶ τὸ πλατὺ ἐκεῖνο κασκέττον, τὸ ὅποιον ἔμ-

Ἐ, τότε δὲν θὰ περάσετε. (Σελ. 82, στηλ. α)

πνέει σεβασμὸν εἰς τόσα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων.

Εἰς ἐν νεῦμα τοῦ ἀρχηγοῦ, ἡ Εὐδρόμοις Οἰκία ἐσταμάτησε καὶ ὁ Μακρολέλεκκ, ὁ ὁποῖος ὠδήγει τοὺς ἵππους, ἐκάλεσε τὸν κύριόν του.

Ὁ Κασκαμπέλ ἐξῆλθεν εἰς τὴν θύραν τοῦ πρώτου διαμερίσματος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του. Καὶ ὅλοι κατήλθον ἐκ τῆς ἀμάξης κάπως ἀνήσυχτοι ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν στολῶν ἐκείνων.

Ἐτὰ διαβατήριά σας; ἠρώτησεν ὁ ἀρχηγὸς ρωσιστῆς.

— Διαβατήρι;... ἠρώτησε καὶ ὁ Κασκαμπέλ, εἰς τὸν ὅποιον οὐδεμία γλῶσσα ἦτο ἄγνωστος.

— Μάλιστα! Εἶνε ἀπηγορευμένον νὰ εἰσέλθετε χωρὶς διαβατήριον εἰς τὰς κτήσεις τοῦ Τσαρού!

— Ἀλλὰ δὲν ἔχομεν, ἀγαπητέ μου κύριε, εἶπεν εὐμενῶς ὁ Κασκαμπέλ.

— Ἐ, τότε δὲν θὰ περάσετε!

Ὁ τόνος μεθ' οὗ ἐλέγχθησαν ταῦτα ἥτο πολὺ ἀποφασιστικός. Ὁ Κασκαμπέλ ἐνόμισεν ὅτι τοῦ ἔκλεισαν καμμίαν θύραν κατάμουτρα. Ἐγνώριζε πόσον αὐστηραὶ ἦσαν αἱ ρωσικαὶ διατάξεις καὶ ἐσχημάτισεν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ ὑποχωρήσουν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι. Ἐν τούτοις ἐπεχείρησε νὰ τοὺς μαλαξῇ.

«Γενναῖοι Μοσχοδίται, τοῖς εἶπεν, ἐνδυναμόνων τὴν φωνὴν του καὶ πλασιαζών τὰς χειρονομίας του» εἶμεθα Γάλλοι ταξιδεύοντες χάριν διασκεδάσεως καὶ ἡμῶν καὶ τῶν ἄλλων, ἰδιαιτέρως δέ, δύναμαι νὰ καυχήθω, τῶν εὐγενῶν βογιάρων, ἂν θελήσουν νὰ μας τιμῇσιν διὰ τῆς παρουσίας των. Ἐνομίσσαμεν ὅτι ἦτο περιττὸν νὰ ἐφοδιασθῶμεν με χαρτιά, ἀφοῦ ἐπρόκειτο νὰ πατήσωμεν τὸ ἔδαφος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Τσαρού, Αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν...

— Νὰ εἰσέλθετε χωρὶς εἰδικὴν ἄδειαν εἰς τὴν χώραν μας — τῷ ἀπήντησαν, — αὐτὸ δὲν ἠκούσθη ποτέ... ποτέ!

— Ἐ, δὲν εἶνε δυνατόν ν' ἀκουσθῇ μιὰ φορὰ, μιὰ μονάχα φορὰ; ὑπέλαβεν ὁ Κασκαμπέλ με τόνον ἐξόχως παρακλητικόν.

— Ὅχι! ἀπεκρίθη ὁ ἀρχηγὸς ξηρῶς. Ὅπισω καὶ ἀφῆστε τώρα τὰ λόγια.

— Μὰ τουλάχιστον, ἠρώτησεν ὁ Κασκαμπέλ, ποῦ ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ εὕρῃ διαβατήρια;

— Αὐτὸ εἶνε 'δική σας δουλειά.

— Ἀφῆστε μας τουλάχιστον νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Σίτκαν, καὶ ἐκεῖ διὰ τοῦ Γάλλου προξένου...

— Δὲν ὑπάρχει γάλλος προξένος εἰς τὴν Σίτκαν. Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε;

— Ἀπὸ τὸ Σακραμέντον.

— Ἀπὸ ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ ἐφοδιασθῇτε με διαβατήρια... Τώρα εἶνε περιττὸν νὰ ἐπιμένετε.

— Ἀπεναντίας εἶνε πολὺ ἀναγκαῖον, ὑπέλαβεν ὁ Κασκαμπέλ, διότι ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν Εὐρώπην.

— Εἰς τὴν Εὐρώπην!... καὶ ἀπὸ ἐδῶ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν Εὐρώπην;

Ὁ Κασκαμπέλ ἐνόησεν ὅτι ἡ ἀπάντησίς του θὰ τον κατέστησε πολὺ ὑποτον, διότι ἐπιστροφή διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης, ἦτο πράγμα ἀρκετὰ παράδοξον.

— Ναί... προσέθεσε... κάποιαι περιστάσεις μᾶς ἠνάγκασαν νὰ κάμωμεν αὐτὸν τὸν γύρον...

— Ὅλιγον μας ἐνδιαφέρει. Δὲν εἴμπορεῖτε νὰ περάσετε ἀπὸ τὰς Ρωσικὰς χώρας χωρὶς διαβατήριον.

— Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ πληρώσωμεν τὸ δικαίωμα τῆς εἰσόδου, εἶπε τότε ὁ Κασκαμπέλ, θὰ ἠμπορούσαμεν ἴσως νὰ συνεννοηθῶμεν.

Καὶ οὕτως ὁμιλῶν, ἔκλεισε τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν κατὰ τὸν ἑκφραστικόν:

«Ἀλλ' ἡ συνεννόησις δὲν ἐφαίνετο κατορθωτή, οὐτε ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους.

«Γενναῖοι Μοσχοδίται, ἐξηκολούθησεν ὁ Κασκαμπέλ, δὲν ἠκούσατε ποτὲ τὴν οἰκογένειαν Κασκαμπέλ;»

Καὶ ἐτόνισε τὰς λέξεις ὡς νὰ ὁμιλεῖ τουλάχιστον περὶ τῆς οἰκογενείας Ρωμάνωφ, τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας τῆς Ρωσίας.

«Ἀλλ' οὐτε τοῦτο δὲν συνεκίνησε τοὺς ἀκάμπτους φύλακας. Ἐπρεπε νὰ στρέψουν κατ' ἀνάγκην πρὸς τὰ ὀπίσω. Οἱ φύλακες μάλιστα τοὺς ἠνάγκασαν νὰ διέλθουν τὴν μεθόριον καὶ ὡς ἐκ τούτου ὁ Κασκαμπέλ εὐρέθη πάλιν ἀπροσδοκῆτως εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Κολομβίαν. Ὡ φρίκη!

Ἐννοεῖ τις εὐκόλως πόσον ἡ περιπέτεια ἦτο δεινὴ. Ὅλα τὰ σχέδια ἀντρέποντο. Τὸ δρομολόγιον, τὸ γενόμενον δεκτὸν μετὰ τέσου ἐνθουσιασμοῦ, ἠναγκάζοντο τώρα νὰ το παραιτήσων τὸ πρὸς δυσμὰς ταξίδιον, ἡ διὰ τῆς Σιβηρίας ἐπιστροφή εἰς Εὐρώπην, καθίστατο ἀδύνατος ἐλλείψει διαβατηρίου. Νὰ φθάσουν διὰ ξηρᾶς εἰς Νέαν Ὑόρκην, τοῦτο προφανῶς ἡδύνατο νὰ γίνῃ ὡς εἶχον τὰ πράγματα ἄλλα πῶς νὰ διαπεράσουν τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανὸν χωρὶς ἀτμόπλοιοι καὶ πῶς νὰ ἐπιβιβασθῶν εἰς ἀτμόπλοιοι χωρὶς χρήματα διὰ νὰ πληρώσουν τὰς θέσεις των;

Τὸ νὰ ἐλπίσῃ τις ὅτι καθ' ὁδὸν ἠδύναντο νὰ συνάξουν τὸ ἀναγκαῖον ποσόν, ἦτο πολὺ τολμηρὸν. Τούλάχιστον θὰ παρήρχετο πολὺς χρόνος, διότι αἱ ἠνωμέναι Πολιτεῖαι εἶχον χορτάσει πλεόν τὸν θάσσαν Κασκαμπέλ. Εἶνε ζήτημα ἂν θὰ ἐσύναζε σήμερον πλεόν τόσα μόνολεπτα, ὅσα ἄλλοτε δολλάρια. Ὅχι! διευθυνόμενοι πρὸς ἀνατολάς, θὰ ἔχον τὸν καιρὸν των εἰς μάτην καὶ πολλὰ ἔτη θὰ παρήρχοντο, χωρὶς νὰ κατορθώσουν νὰ ἐπιβιβασθῶν δι' Εὐρώπην. Ἐπρεπε διὰ παντὸς τρόπου νὰ εὕρουν κατὰ μέσον, ὥστε ἡ Εὐδρόμο οἰκία νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Σίτκαν. Τοῦτο ἐσκέπτοντο, τοῦτο ἔλεγον τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, ἀφοῦ ἀπῆλθον οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἀδελφῆς Ρωσίας.

— Πολὺ ἄσχημη δουλειά, εἶπεν ἡ Κορνελία, κινουσα τὴν κεφαλὴν.

— Πραγματικῶς, ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ καὶ τώρα τί θὰ γίνωμεν;

«Ἐ καὶ τί θὰ γίνῃς λοιπὸν, γενναῖε Κασκαμπέλ; Δὲν θ' ἀγωνισθῇς, δὲν θὰ θριαμβεύσῃς κατὰ τῆς κακοτυχίας; Ποῦ εἶνε τὰ σχέδιά σου; Δὲν θὰ ἐφεύρης κανένα τρόπον σωτηρίας, σὺ ὁ τόνον γόνιμος

εἰς ἐπινοήσεις; Ὅχι, δὲν θὰ ὑποκύψῃς μ' ἐσταυρωμένους χεῖρας! Θάρρος!

— Καῖσαρ, εἶπε τότε ἡ Κορνελία, ἀφ' οὗ εἴχαμε τὴν ἀτυχία νὰ μας γυρίσουν πίσω οἱ κατηραμένοι ἐκεῖνοι χωροφύλακες, δὲν δοκιμάζομεν νὰ ἴδωμεν τὸν ἀρχηγόν των;

— Τὸν ἀρχηγόν των; ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ. ἄλλ' ὁ ἀρχηγὸς των εἶνε ὁ διοικητὴς τῆς Ἀλάσκας, κανέναν Ρωσσοῦ ἀξιωματικόν, χειρότερος ἀπὸ ἐκείνους, ποῦ θὰ μας στείλῃ χωρὶς ἄλλο ἔσθ' ἀδόλο!

— Ἐκτὸς τούτου θὰ διαμένῃ εἰς τὴν Σίτκαν, παρετήρησεν ὁ Γιάννης, καὶ ἐκεῖ ἀκριβῶς μᾶς εἶνε ἀπηγορευμένον νὰ ὑπάγωμεν.

— Ἰσως ὅμως, παρετήρησε λίαν φρονίμως ὁ Μακρολέλεκας, οἱ σταυρωτῆδες ἐκεῖνοι θὰ ἐδέχοντο νὰ ὁδηγήσουν κανένα ἀπὸ μᾶς εἰς τὸν Διοικητήν.

— Ὁ Μακρολέλεκας ἔχει δικη, εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ, νὰ μιὰ καλὴ ἰδέα.

— Ἐκτὸς ἂν εἶνε κακὴ, ἐψιθύρισε ὁ Μακρολέλεκας με τὴν συνήθη του λογικὴν.

— Τί θὰ χάσωμε νὰ δοκιμάσωμεν, εἶπεν ὁ Γιάννης, καὶ ἂν θέλετε, πατέρα, πηγαίνω ἐγώ.

— Ὅχι, καλῆτερα νὰ πάγω ἐγώ, εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ. ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὰ σύνορα ἡ Σίτκα;

— Καμμί' ἐκατοστὴ λεῦγες.

— Πολὺ καλὰ, σὲ δώδεκα ἡμέρας εἴμπορὸν νὰ εἶμαι ὀπίσω. Ἐς αὐρίων λοιπὸν!

Τὴν ἐπομένην λίαν πρωΐ ὁ Κασκαμπέλ μετέβη πρὸς συνάντησιν τῶν χωροφυλάκων. Δὲν ἤρχησεν οὐτε ἐδυσκολεύθη πολὺ νὰ τοὺς συναντήσῃ, διότι ἐκεῖνοι εἶχον μείνῃ ἐκεῖ εἰς τὰ περίεξ, φοβούμενοι μήπως ἤθελεν ἐπιστρέφει ἡ Εὐδρόμο οἰκία.

«Πάλιν ἐσεῖς;» τῷ εἶπον ἀπειλητικῶς.

«Πάλιν ἐγώ!» ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπέλ, με τὸ γλυκύτερόν του μειδίαμα. Καὶ ὅσον ἠδύνατο εὐγενῶς, φιλοφρόνως καὶ κολακευτικῶς, ὁμιλῆσε περὶ τῆς ἐπιθυμίας τὴν ὁποίαν εἶχε, νὰ ὁδηγηθῇ παρὰ τῇ Αὐτοῦ Ἐξοχότητι, τῷ διοικητῇ τῆς Ἀλάσκας. Προσεφέρθη νὰ πληρώσῃ ὅλα τὰ ὁδοιπορικὰ ἐξόδα τοῦ εὐγενοῦς στρατιώτου, ὁ ὁποῖος θὰ τον συνόδευεν, ἐκτὸς δὲ τούτου ἀφῆκε νὰ ἐννοηθῇ ὅτι θὰ τον ἐφιλοδώρῃ καὶ ἰδιαιτέρως, ἐπαξίως τῆς εὐγενείας του καὶ τῆς ἐφοσιώσεώς του...

Καὶ ὅμως ἡ πρότασις δὲν ἐγένε δεκτὴ ἀπεναντίας οἱ χωροφύλακες, παρεξηγοῦντες τὴν ἐπιμονὴν τὴν ὁποίαν ἐδείκνυε, νὰ διέλθῃ οὕτως ἢ ἄλλως τὰ σύνορα τῆς Ἀλάσκας, ἤρχισαν νὰ τον θεωροῦν περισσώτερον ὡς ὑποπτον ἂνθρωπον καὶ τον διέταξαν νὰ ὁπισθοχωρήσῃ ἀμέσως, προσθέσαντες:

— Ἄν σε ξαναυροῦμε εἰς Ρωσικὸν ἔδαφος, δὲν θὰ σε πᾶμε ἔς τὴν Σίτκα ἀλλὰ εἰς τὸ πλησιέστερον φρούριο. Καὶ μιὰ φορὰ νὰ μῇ κανεὶς μέσα, δὲν ξέρεῖς πᾶ οὔτε πότε οὔτε πῶς θὰ ξαναδῇ!

Ἀπρακτοῦ λοιπὸν καὶ κατηγῆς ὁ Κασκαμπέλ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Εὐδρόμο οἰκία.

Ἀλοῖμονον! Μήπως ἡ κινητὴ τροχοφόρος κατοικία τῶν Κασκαμπέλ θὰ μετεβάλλετο εἰς ἀκίνητον; Μήπως ἡ ἀμαξα θὰ ἔμενε καρφωμένη ἐκεῖ ἐπὶ τῆς μεθορίου, ὡς πλοῖον τὸ ὁποῖον ἡ θάλασσα ρίπτει εἰς τὴν ξηρὰν καὶ το καρφώνει μετὰ τῶν σκοπέλων;

Πόσον διέτρεψε μελαγχολικὴ ἡ ἡμέρα ἐκείνη καὶ αἱ ἄλλαι ἀκόμη ἡμέραι, αἱ ὁποῖαι τὴν διεδέχθησαν, πρὶν ἡ οἰκογένεια λάβῃ καμμίαν ἀπόφασιν!

Εὐτυχῶς τὰ τρόφιμα δὲν ἐλειψαν.

Ἐπῆρχον πολλὰ ἀκόμη ἀπὸ τὰς κοινὰς ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἐσκόπων ἄλλως ν' ἀναγεώσουν εἰς τὴν Σίτκαν. ἔπειτα εἶχεν ἐκεῖ ἄρθρον καὶ λαμπρὸν κυνήγιον. Ὁ Γιάννης μόνον ἐπρόσχε νὰ μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἔδαφος τῆς Ἀλάσκας. Θὰ ἔχανε τὸ ὄπλον του καὶ θὰ ἐπλήρωνε πρόστιμον.

Ἐν τούτοις λύπη βαθεῖα κατέχευε τὸν Κασκαμπέλ καὶ τοὺς περὶ αὐτόν, τὴν ὁποίαν ἐφαίνοντο συμμεριζόμενα καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα. Ὁ Ζῆκος ἐφλυᾶρει ὀλιγώτερον τοῦ συνήθους, οἱ σκύλοι με καταβασμένην οὐράν, ἐξέβαλλον παρατεταμένα γαυγίσματα ἀνησυχίας. Μόνον ὁ Βερμούτ καὶ ὁ Μονομάχος ἐφαίνοντο ἐυχαραστημένοι ἐκ τῆς πολυημέρου ἀργίας καὶ τῆς ἀφθόνου βοσκῆς, τὴν ὁποίαν παρεῖχεν ἡ πεδιάς.

«Πρέπει ὅμως νὰ λάβωμεν μιὰν ἀπόφασιν!» ἔλεγε συχνὰ ὁ Κασκαμπέλ, σταυρόνων τὰς χεῖρας.

Ναί, ἀλλὰ πῶς; ποῖαν;... Νὰ εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν, δι' αὐτὸ δὲν ἀνυσθεῖ πολὺ ὁ Κασκαμπέλ. Ἀφ' οὗ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξῃ. Ἐπρεπε νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀφ' οὗ τῷ ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὰ ἐμπρός.

Οὐτε λόγος πλεόν διὰ τὸ τολμηρὸν ἐκείνο ταξίδιον πρὸς δυσμὰς. Ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Κολομβίαν καὶ ἐκεῖθεν, διὰ τῶν πεδιάδων τοῦ Φάρ οὐέστ, νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Καὶ ἅμα θὰ ἐφθάνον εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, τὴν θὰ ἔκαμον; Ἰσως τίποτε φιλόφρονες οἱ ἐνῆργον κανένα ἔρανον ὑπὲρ τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπανόδου τῆς αὐτοῦς οἰκογενείας. Ὡ, πόσον ἦτο τοῦτο ἐξευτελιστικὸν διὰ τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους, τοὺς συνεθισμένους νὰ ζῶσι διὰ τῆς ἐργασίας των, τοὺς οὐδέποτε ζητήσαντας ἐλεημοσύνην! Κατηραμένοι οἱ ἀλιτῆρες ἐκεῖνοι που τοὺς ἔκλεψαν εἰς τὸ στενὸν τῆς Σιέρρας Νεβάδας!

«Ἄν δὲν τοὺς ἴδω κρεμασμένους, τοὺς κακούργους, ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ, θὰ πῇ ὅτι δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον!»

Τέλος ἀπεφασίσθη.

«Θὰ φύγωμεν αὐρίων, εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ τὴν ἐσπέρην τῆς 4 Ἰουνίου. Θὰ γυρίσωμεν εἰς τὸ Σακραμέντον καὶ ἀπ' ἐκεῖ πᾶ...»

Δὲν συνεπλήρωσε τὴν φράσιν του. Εἰς τὸ Σακραμέντον θὰ ἐδῆσαν. Ἀλλὰ τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα πρὸς ἀναχώρησιν. Δὲν εἶχον παρὰ νὰ ζεύξουν καὶ κατόπιν νὰ γυρίσουν τὰ ἄλογα πρὸς νότον.

Ἡ τελευταία ἐκείνη ἐσπέρα εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἀλάσκας ὑπῆρξεν ἐτι μᾶλλον μελαγχολικὴ. Ὅλοι ἐσιώπων. Τὸ σκότος ἦτο βαθύ. Ὁ οὐρανὸς ἐκαλύπτετο ὑπὸ μεγάλων νεφῶν, φερομένων ὑπὸ τοῦ ὀρμητικοῦ ἀνέμου πρὸς ἀνατολάς. Ἡ ἡμισέληνος εἶχε δύση ὀπισθεν τῶν ὑψηλῶν ὀρέων.

Ἦτο ἐννεα ὥρα, ὅταν ὁ Κασκαμπέλ ἔδωκε διαταγὴν νὰ ὑπάγουν νὰ κοιμηθῶν. Τὴν ἐπομένην θ' ἀνεχώρουν πρὸ τῆς αὐγῆς. Ἡ Εὐδρόμο οἰκία θὰ ἠκολούθει πάλιν τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν ἀπὸ τοῦ Σακραμέντου.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Μακρολέλεκας ἠτοιμάζετο νὰ κλείσῃ τὴν θύραν τοῦ πρώτου διαμερίσματος, ἠκούσθη ἐκπυρσοκρότησις ἐκ μικρᾶς ἀποστάσεως.

«Τουφεκία! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ. — Ναί, τουφεκία ἦταν! εἶπεν ὁ Γιάννης.

— Κάποιος κυνηγὸς βέβαια, εἶπεν ἡ Κορνελία.

— Κυνηγὸς τέτοια ὥρα... τέτοια νυχτιά σκοτεινὴ... δὲν το πιστεύω, παρετήρησεν ὁ Γιάννης.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀντήχησε δευτερος πυροβολισμὸς καὶ ἠκούσθησαν φωναί.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΟΕΣ ΚΑΙ ΑΞΩΝ

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου]

Μιὰν ἡμέρα δύο βόδια μετὰ τὰ τέσσαρά τοὺς πόδια ἐν ἀμαξί κουρασμένα ἐτραβοῦσαν ἰδρωμένα.

Τότ' ὁ ἀξώνας ἀρχίζει ἔς τοὺς τροχοὺς του ὅλο νὰ τρίβῃ, καὶ του λέν τὰ δύο βόδια:

«Ἀξωνά μου ἂν εἶχες πόδια καὶ τ' ἀμαξί αὐτὸ τραβοῦσες, ὅλην ἡμέρα θὰ θρηνούσες, ἀφοῦ τόσο σὺ στενάχης

δίχως βάρος νὰ βαστάζης!»

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Τὸ Σάββατον ἤρχισαν εἰς τὸ Στάδιον οἱ δοκιμαστικοὶ Πανελληνιοὶ Ἀγῶνες, σκοπὸς τῶν ὁποίων ἦτο νὰ ἐκλεχθῶν οἱ καλλίτεροι Ἑλληνες ἀθληταί, οἱ ὁποῖοι θὰ λάβουν μέρος εἰς τοὺς προσεχέεις Ὀλυμπιακοὺς. Ὅσοι παρευρέθησαν τὴν πρώτην ἐκείνην ἡμέραν — καὶ σχετικῶς δὲν ἦσαν πάρα πολλοί — φεύγοντες ἀπὸ τὸ Στάδιον, ἔλεγον:

— Αὐρίων θὰ εἶνε καλλίτερα. Αὐρίων τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀγώνων θὰ εἶνε πολὺ μεγαλύτερον. Αὐρίων θὰ γίνῃ καὶ ὁ Μαραθῶνιος δρόμος!

Καὶ πραγματικῶς, ὅλον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀγώνων τούτων τὸ προσεκάλεσεν καὶ τὸ συνεκέντρωσεν ὁ Μαραθῶνιος δρόμος δι' αὐτὸ τὴν ἄλλην ἡμέραν, τὴν Κυριακὴν, ὅχι μόνον τὸ Στάδιον κατέκλυσαν χιλιάδες θεατῶν, ἀλλὰ καὶ ἐξω, μέχρι τῆς ὁδοῦ Κηφισίας, ὅθεν θὰ ἐπέστρεφον οἱ δρομεῖς, ὁ κόσμος συνωστίζετο ἄπειρος. Μετὰ πόσῃ ἀνυπομονήσει περιέμενον τὸν νικητήν! καὶ ὅταν ἐφάνη μακρόθεν, τρέχων, πνευστιῶν, κάθιδρος καὶ κατασκονισμένος, πόσα οὐρά καὶ ζήτη καὶ χειροκροτήματα τὸν ἐνεθάρρυναν κατὰ τὴν ὀρμητικὴν του διάβασιν! Ἐντὸς τοῦ Σταδίου πάλιν ἡ συγκίνησις εἶχε κορυφωθῇ. Τὴν ἀφίξιν τοῦ πρώτου δρομεῖος ἀνήγγειλε μακρόθεν κανονοβολισμός. Ρίγος τότε διέτρεξε τοὺς θεατὰς καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὅλων τὰ βλέμματα ἦσαν ἀγωνιώδως ἐστραμμένα πρὸς τὴν εἴσοδον. Ἐρχεται! Ἐρχεται!... Ἐπὶ τέλους ὁ νικητὴς εἰσῆλθε καὶ ὀρθοὶ οἱ θεαταὶ τὸν ὑπεδέχθησαν μ' ἐνθουσιᾶς ἐπευφημίας. Ὅποις στιγμῇ συγκινήσεως ἀλησμόνητος! Πολλοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ κρατήσουν τὰ δάκρυα. Ἡ δόξα τοῦ νικητοῦ τοῦ Μαραθωνίου δρόμου, ἐπεσφίασεν οὕτω τὴν δόξαν ὅλων τῶν ἄλλων νικητῶν καὶ μόνον περὶ ἐκείνου ὁμίλουν οἱ ἐξερχόμενοι κατόπιν ἐκ τοῦ Σταδίου, πλήρεις ἐντυπώσεων.

Βεβαίως τὸ ἴδιον θὰ συμβῇ καὶ κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας. Τότε μάλιστα τὸ ἐνδιαφέρον θὰ εἶνε ἀκόμη μεγαλύτερον, διότι μετὰ τῶν Ἑλλήνων θ' ἀγωνισθῶν καὶ ξένων δρομεῖς, ἡ δὲ γενικὴ ἐπιθυμία θὰ εἶνε ν' ἀναδειχθῇ νικητὴς, εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο τουλάχιστον, Ἑλλήν, ἀπόγονος τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου μαραθωνομάχου.

Γνωρίζετε τὴν ἱστορικὴν παράδοσιν. Μετὰ τὴν μάχην τοῦ Μαραθῶνος, εἰς τῶν ὀπλιτῶν ἔτρεψε μετὰ τὴν του τὴν πανοπλίαν, ἐφθασεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τοὺς ἄρχοντας τὴν νίκην. «Χαίρετε! Νικῶμεν!» εἶπε καὶ μετὰ

λέξεις ταύτας εξέπνευσεν ἐκ τοῦ κόπου.

Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια τοῦ ἱστορήματος τούτου, μικροὶ μου φίλοι, ἀμφισβητεῖται. Πρῶτον διότι δέν το ἀναφέρουν οἱ παλαιότεροι ἱστορικοί, δεύτερον διότι αὐτό καθ'αυτὸ φαίνεται ἀπίθανον. Διὰ τὴν νίκην, ἀφ' οὗ ἡδύνατο κάλλιστα νὰ στείλουν ἕνα ἱππέα; Καὶ ἂν ὁ στρατιώτης ἐκεῖνος, ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς χαρᾶς, ἀπεφάσισε μόνος του, ἄνευ διαταγῆς τῶν ἀνωτέρων του, νὰ τρέξῃ καὶ νὰ χαροποιήσῃ μὲ τὴν ἀγγελίαν τῆς νίκης τοὺς Ἀθηναίους, διὰ τὴν νὰ μὴ ἀποβάλλῃ τὴν πανοπλίαν, διὰ νὰ εἰμπορέσῃ νὰ τρέξῃ εὐκολώτερον καὶ ταχύτερον; Ἐπειτα ἀμφισβητεῖται ἀκόμη καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἄλλου τὸν λέγουν Θέρισιπον, ἄλλοι δὲ Εὐκλέα. Ὅλ' αὐτὰ κάμνουν τοὺς νεωτέρους ἱστορικοὺς νὰ μισθώσῃ περὶ τῆς αὐθεντίας τῆς παραδόσεως.

Ἀλλ' ἀδιάφορον! Ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἀγγέλου τῆς ἐν Μαραθῶνι νίκης πιστεύεται γενικῶς, καὶ πιστεύεται πρὸ αἰώνων. Ἡ δόξα του εἶνε πλέον ριζωμένη εἰς τὰς καρδίας ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ σημερινὸς Μαραθῶνιος δρόμος, ἐκίνησε τὸν ἐν-

διαφέρον. Οἱ ἀθληταὶ εἶνε τρόπον τινὰ ἀναπαρσάσεις τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου ἀγγέλου. Τὴν στιγμήν δὲ καθ' ἣν οἱ νικηταὶ ἐπρόκειτο νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ Στάδιον, πόσοι τῶν συγκεκινημένων καὶ θαυμάσιων θεατῶν δὲν ἀνέδραμον εἰς τὸ παρελθόν, δὲν ἐνόμισαν ὅτι ζῶσιν εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην ἡμέραν τῆς νίκης! Ἡ ἀγωνία κατεῖχε τὴν καρδίαν τῶν, ὅπως τὴν καρδίαν τῶν παλαιῶν ἐκείνων Ἀθηναίων, οἱ ὅποιοι ἐναγωνίως περιέμενον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μάχης. Νικῶμεν ἢ ἡττώμεθα; Ἀλλ' ἰδοὺ φθάνει πρῶτος ὁ ἐξηγνητὴς καὶ ἀνταγωνιστὴς ἐκεῖνος δρομεύς. Εἶνε ὁ νικητής. Τὴν ἀγωνίαν διαδέχεται χαρὰ. «Χαίρετε! νικῶμεν!»

Εὐτυχὸς καλεῖται ἀπὸ τοὺς σημερινούς δρομεῖς τοῦ Μαραθῶνος δὲν ἀπέθανεν ἐκ τοῦ κόπου. Τὰ διαδοθέντα ὅτι δύο ἐξ αὐτῶν ἐκινδύνευσαν, δὲν ἦσαν ἀληθῆ. Διετήρησαν τὰς δυνάμεις τῶν ἀκμαίας. μεθ' ὅλον τὸ τρίωρον ἐκεῖνο τρέξιμον, ἐλπίζεται δὲ ὅτι μεταξὺ τῶν πέντε ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐφθασαν πρῶτοι, θὰ εἶνε καὶ ὁ νικητὴς τοῦ μέλλοντος.

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΛΑΨΙΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Τι εὐκολὰ πού τα ἔχει τὰ κλάματα μικρὰ Φωφώ!

Μὲ τὸ παραμικρὸν δάκρυα. Τῆς ὁμιλοῦν ὀλίγον δυνατώτερα; Τὰ μάτια της τρέχουν ὡσὰν ρυάκια. Τὴν μαλώνουν; Τὰ μάτια της τρέχουν ποτάμι. Τῆς λέγουν «Γιατὶ τώκαμες αὐτό;» Τὰ μάτια της ἀναβρυτήρια. Τὴν τιμωροῦν; Ὡ, τότε πλέον πλημύρα καὶ κατακλυσμός! Χί, χί, χί, χί... δὸς του δάκρυα, δάκρυα, δάκρυα. Αἰωνίως κλάματα, αἰωνίως δάκρυα...

Φαντάζεσθε τί ἄσχημον καὶ τί ἀνυπόφορον πράγμα που εἶνε αὐτό! Καὶ διὰ τὴν Φωφώ εἶνε ἀκόμη χειρότερον, διότι κατὰ τὰλλα εἶνε χαριτωμένον κοριτσάκι καὶ ἂν δὲν εἶχε αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, ὅλοι θὰ τὴν ἀγαποῦσαν.

Ἐπειτα μὲ τὰ κλάματα τὰ αἰώνια χαλνὰ τὸ πρόσωπόν της, κοκκινίζουν

τὰ μάτια της, σὰν μάτια ἄσπρου κονίλου, καὶ ἂν ἐξακολούθησῃ ἔτσι, θὰ γίνῃ τὸσον ἄσχημη που θὰ τὴν συχαίνωνται ὅλοι. Τί κρίμα!

Παιδιά καὶ κοράσια, ἀποφεύγετε αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα. Δὲν κλαίει κανεὶς μὲ τὸ τίποτε. Κλαίει μόνον ὅταν ἔκαμε κάτι τι κακὸν καὶ λυπείται δι' αὐτό καὶ μετανοεῖ. Τότε μόνον συγχωροῦνται τὰ δάκρυα, διότι εἶνε δάκρυα ὠραία, δάκρυα εὐγενῆ, δάκρυα μετανοίας. Αὐτὰ ὅχι μόνον δὲν ἀσχημίζουν τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ καὶ εὐμορφάζουν τὴν ψυχὴν.

ΦΩΣ ΗΛΙΟΥ ΦΩΣ ΚΥΡΙΟΥ

Φῶς ἡλίου θαλπερό,
καθαρό,
φέγγεις ὅλο τὸν καιρὸ
'ς τὸ λειβάδι τὸ χλωρό.
Φέγγεις δάση καὶ βουνά,
καὶ πελάγη γαλανά,
καὶ 'ς τὰ μέρη ποῦ φωτίζεις
κάλλος καὶ ζωὴ χαρίζεις.

Φῶς Κυρίου νοερό,
ίλαρό,
φέγγεις ὅλο τὸν καιρὸ
κάθε πλάσμα τρυφερό.
Φέγγεις τὴν ἀγνὴ καρδίαν,
πῶχουν τὰ καλὰ παιδιά,
καὶ τὸν νοῦν ὅπου φωτίζεις
'ς τὸ καλὸ τὸν συνειθίζεις.

Φῶς ἡλίου θαλπερό,
καθαρό,
Φῶς Κυρίου ίλαρό,
φέγγετ' ὅλο τὸν καιρὸ,
ναῦρουμε 'ς τὴ μαύρη γῆ
καὶ 'ς τὴ σκοτεινὴ ζωὴ
τοῦ Θεοῦ τὸν ἅγιον νόμον
καὶ τῆς ἀρετῆς τὸν δρόμον.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΚΤΙΣΤΗ

Σήμερον ἦλθεν εἰς τὸ σπίτι μας ἕνας συμμαθητὴς μου, ἕνα πτωχὸ παιδί. Ἐφοροῦσε τὰ ἀποφῶρια τοῦ πατέρα του, ὁ ὁποῖος εἶνε κτίστης. Ἡ μητέρα του τοῦ τὰ εἶχε μικρύνει, ὥστε νὰ τοῦ ἔρχωνται εἰς τὸ σῶμά του· ἀλλ' εἶχαν ἀκόμη κηλίδας ἀπὸ ἀσθέστιν καὶ ἀπὸ πηλόν. Καὶ ὁ πατέρας μου καὶ ἐγὼ ἐπεθυμοῦσαμεν πολὺ νὰ ἔλθῃ τὸ παιδί τοῦ κτίστη εἰς τὸ σπίτι μας. Μόλις ἐμβῆκε, ἔβγαλε τὸ σκουφάκι του, παλὴν καὶ βρεγμένο ἀκόμη ἀπὸ τὸ χιόνι, καὶ τοῦ ἔχωσεν εἰς τὴν τσέπην του. Ἐπερωτοῦσε σὰν φοβισμένον καὶ ἐγύριζεν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸ προσωπάκι του, κόκκινο καὶ στρογγυλὸ σὰν τὸ μῆλο. Ὅταν ἐμβῆκε εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ἔρριψε μιά ματιὰ 'ς τὰ ἐπιπλά γύρω· εἶδε μίαν εἰκόνα Ριγολέττου κρεμασμένην ἐκεῖ, καὶ ἀφ' οὗ ἐκύτταξε καλὰ καλὰ τὸν καμπόρην ἐκεῖνον καὶ ἄσχημον γελωτοποιόν, τοῦ ἔβγαλε τὴ γλῶσσαν μὲ τὸσφ ἀστεῖον μορφασμόν, ποῦ ἐξεκαρδισθήκαμεν ὅλοι μας ἀπὸ τὰ γέλια. Ἐπειτα ἐπαίξαμεν τὰ ξυλάκια. Εἶνε τὸσφ ἐπιδέξιον τὸ

παιδί τοῦ κτίστη νὰ κάμνῃ μὲ ξυλάκια πύργους καὶ γεφύρια, ποῦ σοῦ φαίνονται θαῦμα πῶς στέκουν. Ἐργάζεται μὲ σοβαρότητα καὶ μὲ ὑπομονὴν σὰν νὰ ἦταν μεγάλος. Καὶ ἐνῶ ἐπαίξαμεν, τὸ παιδί τοῦ κτίστη μᾶς ἔλεγε τὰ οἰκογενειακά του. Κατοικοῦν εἰς ἕνα ὑπόγειον. Ὁ πατέρας του ἐργάζεται ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ τὸ βράδυ πηγαίνει μίαν ὥραν εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολήν. Ἡ μητέρα του ράπτει καὶ σιδερώνει. Ἐμαθα λοιπὸν ὅτι οἱ γονεῖς του εἶνε πτωχοί· ἐνόησα ὅμως ὅτι το ἀγαποῦν τὸ παιδάκι τοὺς πολὺ· διότι, ναὶ μὲν τοῦ ἔχουν φορέματα πτωχικά, ἀλλὰ τὰ φορέματα αὐτὰ εἶνε ζεστά καὶ περιποιημένα. Τὸ ἀπόγευμα ἐκαθίσταμεν εἰς ἕνα διάνι καὶ ἐφάγαμεν ψωμί καὶ σταφίδα. Ὅταν ἐσηκωθήκαμεν, ἠθέλησα νὰ καθάρσω τὸ διάνι, τὸ ὅποιν εἰς ἕνα μέρος εἶχε λερώσῃ μὲ ἀσέστες τὸ παιδί τοῦ κτίστη, ἀλλὰ ὁ πατέρας δὲν με ἄφησε· μοῦ ἐκράτησε τὸ χέρι καὶ ὕστερά το ἐτίναξε ὁ ἴδιος μὲ τρόπο, χωρὶς νὰ τον ἰδῇ ὁ συμμαθητὴς μου. Καθὼς ἐπαίξαμεν ἔπασεν ἕνα κομδί ἀπὸ τὸ φορέμά του καὶ ἡ μητέρα μου τοῦ το ἔρραψε. Τὸ καίμενο ἐκεῖνο ἐκατακοκκίνησε καὶ μὲ μεγάλην ἐντροπὴν ἐστέκετο καὶ ἐκύτταζε τὴν μητέρα μου ἐν ᾧ τοῦ το ἔρραπτε.

Ἀφοῦ ἔφυγε τὸ παιδί τοῦ κτίστη, ὁ πατέρας μου μ' ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια που δὲν θὰ τα ξεχάσω ποτέ:

«Θεύρεις γιατί δέν σ' ἄφησα νὰ σκουπίσης τὸ διάνι; Γιατί ἂν σε ἐβλεπεν ὁ συμμαθητὴς σου, ὅταν θὰ το ἐτίναζες, θὰ ἦτο τὸ ἴδιον ὡς νὰ τον ἐμάλυνες ποῦ το ἐλέρωσε. Καὶ αὐτὸ δὲν θὰ ἦτο καλὸ πρᾶγμα. Πρῶτον διότι το ἐλέρωσε χωρὶς νὰ το θέλῃ, καὶ δεύτερον διότι το ἐλέρωσε μὲ τὰ φορέματα τοῦ πατέρα του, ποῦ τα ἀσθέστωσεν ὁ καίμενος εἰς τὴν δουλειά. Καὶ ὅ,τι γίνεται εἰς τὴν δουλειά, δὲν εἶνε ποτέ λέρα, οὔτε προξενεῖ ἐντροπήν. Εἶνε σκόνη, εἶνε ἀσθέστις, εἶνε πηλός, εἶνε χῶμα, εἶνε ὅ,τι θέλῃς, ἀλλὰ λέρα ποτέ. Ἡ ἐργασία δὲν λερώνει. Ποτέ μὴν εἰπῆς δι' ἕνα ἐργάτην, ὁ ὁποῖος ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του, ὅτι εἶνε λερωμένος. Λέγε μόνον ὅτι εἰς τὰ φορέματά του ἔχει τὰ ἔχνη, τὰ σημεῖα τῆς ἐργασίας του. Νὰ το ἐνθυμῇσαι αὐτό, παιδί μου, καὶ νὰ γαπᾷς τὸ παιδί τοῦ κτίστη, διότι εἶνε συμμαθητὴς σου καὶ νὰ το σέβεσαι, διότι εἶνε παιδί ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται γιὰ νὰ ζήσῃ!»

Κατὰ τὸ ἱταλικόν
τοῦ ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΔΕ ΑΜΙΤΣΙΕ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 78]

Καὶ ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, πολὺ σκεπτικὸς καὶ ἀνῆσυχος.

— Ὡ, πάτερ· Ἰωσήφ, ἀνέκραξε τὸ παιδίον. Εἶθε τοσόν καλὸς, τὸσον ἀγαθός, ὥστε ὁ Πανιερώτατος δὲν θὰ σας ἐπιπλήξῃ ποτέ διὰ τὸσον μικρὸ πρᾶγμα!

— Ἐλπίζω... ἔλπιζω... ἀλλὰ πάντα ἀνῆσυχῶ. Ὁ Πανιερώτατος εἰμπορεῖ νὰ τα ἔμαθεν αὐτὰ καὶ νὰ ὑπέθεσε ὅτι δὲν εἰμαι πλέον ἀκριβὴς εἰς τὰ καθήκοντά μου. Καὶ οὕτως ἐγὼ φροντίζω πάντοτε νὰ τα κάμνω ὅλα, νὰ μὴ λείπῃ τίποτε, καὶ δὲν παίζω φλάουτο παρὰ μόνον τὴν νύκτα μὲ κλειστὰ παράθυρα ἢ τὸ πρῶν, πρὶν νὰ ἐβγῇ ὁ ἥλιος, ὅταν κοιμούνται ὅλοι οἱ γείτονες.

— Ἄν δέν σας ἄκουσε λοιπὸν κανεὶς, παρετήρησε ὁ Φίλιππος, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ το ἔμαθε ὁ Πανιερώτατος; Δι' αὐτό, μοῦ φαίνεται, δὲν πρέπει νὰ σας βασανίζῃ αὐτὴ ἡ ἰδέα.

— Θὰ ἰδοῦμε... θὰ το ἰδοῦμε... Τώρα μοῦ φαίνεται ὅτι ἀρκετὰ ἐτιμωρήθησαν τὰ παιδιά μου. Θὰ τα βγάλω λιγάκι νὰ τα ἰδῇς πρὶν ἀρχίσουμε τὸ μάθημα. Τώρα θὰ εἶνε πολὺ φρόνιμα.

Αὐτὰ εἰπὼν ὁ πάτερ· Ἰωσήφ, μετέβη εἰς τὸν κοιτῶνά του καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθε, κρατῶν μικρὸν κλωβίον ἀπὸ σύρμα, μέσα εἰς τὸ ὅποιν ὑπῆρχον πολλὰ λευκὰ ποντίκια· ὅταν το ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὰ ζῴρια ἤρχισαν νὰ τρέχουν μὲ πολλὴν ζωηρότητα ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην τοῦ κλωβίου εἰς τὴν ἄλλην, μὲ τ' αὐτάνια τῶν ὀρθια καὶ μὲ τὰ ματάκια τὰ κόκκινα, ἀστράπτοντα ὡς ρουβίνια.

— Ἰδέτε, ἰδέτε! ἀνέκραξεν ὁ Φίλιππος μὲ μεγάλον θαυμασμόν. Παίζουν τὴν τυφλομουσική!

— Τὰ κατεργάрика! εἶπεν ὁ πάτερ Ἰωσήφ μὲ τόνον μὴ ἐκφράζοντα ὀλιγώτερον θαυμασμόν. Ἡ φυλακὴ μου φαίνεται δέν τα ἐσωφρόνισε διόλου.

Ἀἴφνης ἕνα ποντίκι ἐπῆρε ἕνα μικρὸ σκοπικὸν σάρωθρον, καμωμένον ἐπιτηδες ἀπὸ μερικὰς τρίχας ἐξ ἐνὸς χρωστίου γοργῶς, ὥθουν τοὺς συντρόφους τοῦ δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ. Ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσε τὸ οἰκιακὸν αὐτὸ ἔργον λίαν εὐσυνειδήτως, ἔθεσε τὸ σάρωθρον ἐπὶ τοῦ ὠμου του καὶ τρέχον διὰ τῶν δύο ὀπισθίων ποδῶν, μετέβη καὶ τὸ ἐναπέθε-

σεν εἰς τὴν γωνίαν.

— Ἡ Μπαμπακοῦ εἶνε βλάπω πολὺ διασκεδαστικὴ σήμερα! εἶπεν ὁ Φίλιππος. Ὡ, νὰ ἡ Χιονοῦ μὲ τὸ λερωμένο φουστάνι... Πόσον φαίνεται λυπημένη! Τώρα, πάτερ· Ἰωσήφ, κάμετέ τους γυμνάσια... μιά στιγμή, μονάχα μιά στιγμή. Εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ δέν τα εἶδα νὰ κάνουν γυμνάσια.

Ὁ Πάτερ· Ἰωσήφ δὲν ἠδυνήθη νὰ τιστῇ εἰς τὸν πειρασμόν καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπιδείξῃ ὅλα τὰ προτερήματα τῶν παιδίων του. Ἐκάθησε λοιπὸν πρὸ τῆς τραπέζης καὶ ἔδωσε διὰ φωνῆς διαυγοῦς τὸ παράγγελμα:

— Στιχηδὸν ἐπὶ δεξιᾶ!... Στιχηδὸν ἐπ' ἀριστερᾶ!... Ἐμπρός! Μάρς! Ἀμέως τότε τὰ ποντίκια, ἰστάμενα ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, ἤρχισαν νὰ ἐκτελῶσι τὰς διαφόρους κινήσεις, αἱ ὁποῖαι τοῖς διατάσσοντο, μετὰ σοδαρότητος καὶ ἀκριβείας. Φαντάζεσθε πλέον τὰ θαυμαστὰ ἐπιφωνήματα τοῦ Φιλίππου.

— Ἀ! Ὡ! τί εὐμορφά που εἶνε! τί ἔξυπνα! θαυμάσια! ὦρα! ἔλεγε διαρκῶς.

Ἐν τούτοις ἡ ὦρα παρήρχετο, χωρὶς οὔτε αὐτὸς οὔτε ὁ πάτερ· Ἰωσήφ νὰ

το έννοούν. "Όταν τελοςπάντων έτε-
λείωσαν τὰ γυμνάσια, ὁ γηραιὸς ἱε-
ρεὺς—ἀφ' οὗ πρῶτον ἐκύτταξε κατὰ τὸ
παράθυρον καὶ κατὰ τὴν θύραν,—ἤρχισε
νὰ συρίζῃ σιγὰ-σιγὰ ἕνα παλαιὸν βάλς.
Ἀμέσως τότε ἡ Μπαμπασὺ, ἡ Χιονοῦ
καὶ αἱ ἄλλαι τῶν ἀδελφαὶ ἤρχισαν νὰ
στροβιλίζουν μὲ τὸν χρόνον. Τὶ ἀστεῖος
χορὸς! ὁ Φίλιππος ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ
γέλια. Καὶ ἐνῶ τὰ ποντίκια ἐχόρευαν
καὶ ὁ πάτερ-Ἰωσήφ ἐσφύριζεν καὶ ὁ Φί-
λιππος κατεγοητεύετο, τὰ βιβλία τοῦ
μαθήματος ἐλησμονήθησαν ἐντελῶς ὅ-
πως καὶ ἡ πρόσκλησις τοῦ ἀρχιεπισκό-
που...

Ὡς νὰ συνῆλθεν ἐξαίφνης ὁ πάτερ
Ἰωσήφ ἐκύτταξε τὸ ὥρολόγιόν του καὶ
εἶδεν ὅτι μισὴ ὥρα σωστὴ εἶχε περά-
σῃ μὲ αὐτὰ τὰ παιγνίδια. Τὶ ἐντροπή!
Ἐξήγαγε τότε ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του ἕν
μανδύλιον κόκκινον καὶ κίτρινον, ἐσκέ-
πασε μὲ αὐτὸ τὸ κλωδίον ἀποφασιστι-
κῶς καὶ εἶπε :

— "Ἐλα, ἔλα, παιδί μου, ἐχάσαμε
πολὺν καιρὸν. Ἐγὼ ἔκαμα ἄσχημα.
Ἄλλ' αὐτὰ τὰ ζῶα εἶνε τόσοι περίεργα,
τόσοι διασκεδαστικά, ὥστε τὰ ξεχνῶ ὅλα
ὅταν τὰ βλέπω νὰ γυμνάζωνται καὶ νὰ
χορεύουν. Ἀσχημα, πολὺ ἄσχημα! Καὶ
δὲν θὰ ἔχῃ διόλου ἀδικο ὁ Πανιερώτα-
τος ἂν μ' ἐπιπλήξῃ αὐστηρῶς διὰ τὴν
μανίαν αὐτὴν που μ' ἐπίασε μὲ τὰ ἄσ-
πρα ποντίκια!

Ὁ Φίλιππος ἀνέλαβε τὰ βιβλία του
μὲ κάποιαν ἀπροθυμίαν καὶ ἐφ' ὅσον
ἔκαμε τὸ μάθημά του, ἐνόμιζε ὅτι βλέ-
πει τὰ ποντίκια νὰ χορεύουν μεταξὺ τῶν
σελίδων τοῦ βιβλίου καὶ τῶν ὀφθαλμῶν
του.

Ὅταν τὸ ὥρολόγιον ἐκτύπησε τὴν
ὀγδόην, ἐσηκώθη, ἐμάζεψε τὰ βιβλία του
καὶ τὰ τετράδιά του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς
τὴν οἰκίαν, ὅπου τὸν ἐπερίμεναν ἡ θεία
Ἀντωνία χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῇ διόλου τὴν
ἐρώτησιν, τὴν ὅποιαν ἐσκόπευε νὰ κάμῃ
εἰς τὸν πάτερ-Ἰωσήφ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Εἰς τοῦ ΚΥΡΙΟΥ ΕΝΣΘΟΡΤ

Ὁ ζωγράφος Ἐνσθορτ ἐκάθητο πρὸ
τοῦ ὀκρίβαντος, εἰς τὸ σπουδαστή-
ριόν του. Ἡ κατοικία του, εἰς τὸ ἐ-
πάνω πάτωμα οἰκίας τινὸς τῆς Βασιλι-
κῆς ὁδοῦ, ἂν καὶ δὲν ἦτο μόνιμος, ἐν
τούτοις ἦτο ἀρκετὰ κομψὴ καὶ ἄνετος.
Ἐπὶ τῶν τοίχων, κεκαλυμμένων διὰ πο-
λυχρῶμων ὑφασμάτων, ἦσαν ἀνηρτημένα
διαφορα ἱχθυογραφήματα, προδίδοντα
τὴν ἐξησκημένην χεῖρα τοῦ καλλιτέχνου.
Ἐπάνω εἰς τὰς τραπέζας, καὶ κάτω εἰς
τὸ πάτωμα ἀκόμη, ὑπῆρχον ἀγγεῖα φα-
γεντιανὰ, χρωματισμένα ζωηρῶς, μὲ δι-
αφόρων εἰδῶν φυτὰ κομψοῦ φυλλώμα-
τος, προσδίδοντα εἰς τὸ δωμάτιον τὴν
ὀψιν μικροῦ ἄλλους, σκιεροῦ καὶ δρο-

σεροῦ. Τὴν διακόσμησιν συνεπλήρουν
πολλαὶ εἰκόνες ἐπὶ ὀκρίβαντων, διάφορα
ἀντικείμενα τέχνης, βιβλία καὶ περιοδι-
κά, ἐσπερμέναι ἀτάκτως κατὰ τὴν συ-
νήθειαν τῶν καλλιτεχνῶν.

Ἐπὶ διβανίου χαμηλοῦ, ἐστρωμένου
διὰ περσικοῦ ὑφάσματος, ἦτο ἐξηπλω-
μένη ἡ κ. Ἐνσθορτ, ἡ σύζυγος τοῦ ζω-
γράφου. Νεαρὰ καὶ λεπτοκαμωμένη
γυνὴ, μὲ λεπτὰ χαρακτηριστικά, μὲ
μαῦρα μαλλιὰ, μὲ παρειὰς ἰσχνὰς κά-
πως καὶ φλογεράς ἐκ τοῦ πυρετοῦ, ἐ-
φαίνετο πολὺ μελαγχολικὴ. Μὲ τὴν
μῖαν χεῖρα ὑπεβάσταζεν ὀπισθεν τὴν
κεφαλὴν τῆς μὲ τὴν ἄλλην ἐκράτει ἐν
βιβλίον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μὲν ἀπὸ καιροῦ
εἰς καιρὸν ἐρρίπτεν ἕν βλέμμα. Ἐρρῶει
ἐσθῆτα λευκὴν μὲ πλούσια μαῦρα κεντή-
ματα καὶ ἐν σάλιον, μαῦρον ἐπίσης, τῇ
ἐσκέπαζεν τοὺς πόδας. Ὁ ἦτο ὠραία, ἂν
δὲν ἐφαίνετο πάσχουσα καὶ καταβεβλη-
μένη, μὲ τὴν περίλυπον ἐκείνην ἔκφρα-
σιν τῆς σπουδαίας ἐκείνης. Ἀπὸ καιροῦ
καὶ καιροῦ ἐξήγαγε ἐκ τῆς τσέφης ὅλην.
Τὸ διβάνιον εὐρίσκετο πλησίον τοῦ ἀνοικ-
τοῦ παραθύρου, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσέρ-
χετο ὁ γλυκὺς καὶ μυρωμένος ἀήρ τῆς
ἀνοιξέως, σείων τὰ μακρὰ φύλλα τοῦ
φοίνικος, ὁ ὁποῖος ἐξέτεινε τοὺς κλά-
δους του ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῆς νε-
αρᾶς γυναικὸς.

Ὁ κ. Ἐνσθορτ ἐτελείωνε μῖαν εἰκόνα
παριστώσαν σκηνὴν οἰκογενειακὴν πολὺ
εὐμορφον, καὶ ἦτο βυθισμένος εἰς τὴν
ἐργασίαν του. Ἐπὶ τέλους ὕψωσε τοὺς
ὀφθαλμούς καὶ εἶπε μὲ ἐνδιαφέρον :

— Τὸ διβάνι δὲν εἶνε πολὺ κοντὰ
᾿ς τὸ παράθυρο, Λαύρα;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ κυρία Ἐνσθορτ
διὰ φωνῆς ἀδυνατοῦ. Δὲν εἰμπορῶ νὰ
ζήσω χωρὶς ἀέρα. Κ' ἐγὼ ἐδῶ ποῦ
εἰμαι μὲν ἀναπνέω.

— Μήπως εἶσαι περὶ ἄρρωστη σῆ-
μερα; ἠρώτησε μὲ γλυκύτητα ὁ ζω-
γράφος, δολιχὸν ἐπεξεργαζόμενος τὸν πί-
νακά του διὰ τοῦ ἐλαφροῦ του καὶ εὐ-
κινήτου χρωστικῆς.

— Ἐξέρω κ' ἐγώ; .. ἀπήντησεν ἡ
νεαρὰ γυνὴ διὰ φωνῆς κλαυθμηρᾶς πό-
τε περὶ λίγο, πότε περὶ πολὺ, ὑποφέρω
πάντα τόσῳ! Ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα ἡ
ἀδυναμία μου αὐξάνει.

— Τὸ συλλογίζεσαι αἰωνίως καὶ γι'
αὐτὸ, ἀγαπητὴ μου Λαύρα! Προσπά-
θησε νὰ λησμονήσῃς λιγάκι τὴ λύπη σου.
Νά, κάμνε ὅπως ἐγώ! λησμονεῖ καὶ ἐρ-
γάζου.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ λησμονήσω, Ἐ-
νσθορτ, ὅχι, δὲν εἰμπορῶ, καὶ ἔπειτα
οὕτε θέλω... Σήμερα εἶνε ἕξ μῆνες
ποῦ ἐχάσαμε τὸ θησαυρὸ μας, τὸ χρυ-
σὸ μας τὸ παιδάκι. Τὶ κακὸ ἐκάμαμε
γιὰ νὰ τιμωρηθῶμε ἔτσι;

— Ἀγαπητὴ μου Λαύρα, μὴν ὀμι-
λῇς μὲ τόσην πικρίαν! εἶπεν ὁ ζωγράφος.

Κάμε ὀλίγο θάρρος, σὲ παρακαλῶ,
γι' ἀγάπη μου. Ἰδὲς, δὲν σε παρηγο-
ρεῖ, δὲν σε ζωογονεῖ αὐτὴ ἡ θέα; Τὶ
ἐξαισία πρῶτα! Ἀκουσε πῶς κελαῖδουσιν
τὰ πουλιὰ! πῶς μοσχοβολᾷ τὸ ἀεράκι
ἀπὸ ἄνθη πορτοκαλιάς, γιασεμιά καὶ
τριαντάφυλλα! Ἰδὲς τὶ λαμπρόν που
εἶνε τὸ φῶς τοῦ ἑαρινοῦ ἡλίου καὶ πῶς
χρυσώνει τὰ μεγαλοπρεπῆ ἄνθη ἐκείνης
τῆς μανώλιας εἰς τὸν ἀπέναντι κήπον!

— Ἀ, γιὰ μένα πειὰ δὲν ὑπάρχουν
οὔτε πουλιὰ, οὔτε ἄνθη, οὔτε ἡλιος!
εἶπε κλαίουσα ἡ Κυρία Ἐνσθορτ.

— Νὰ συλλογίζεσαι τὴν ζωὴν, ἀγα-
πητὴ μου Λαύρα, ἀντὶ νὰ συλλογίζεσαι
αἰωνίως τὸν θάνατον! συλλογίσου τόσα
ἄλλα παιδιὰ που ζοῦν καὶ ζοῦν μόνον
διὰ νὰ ὑποφέρουν· συλλογίσου τὴ δύ-
στυχιμένην ζωὴ ἐκείνης τῆς μικρᾶς κό-
ρης πού σε εἶπα, ποῦ μου ἐπώλησε χθὲς
αὐτὸ τὸ ἀγαλματάκι.

Ἐδῶ ὁ κ. Ἐνσθορτ ἔρριψε βλέμμα
ἐπὶ τοῦ Κουασιμβόου, ὁ ὁποῖος ἦτο τοπο-
θετημένος τιμητικῶς εἰς τὸ μέσον μιᾶς
τραπέζης, μ' ἐν τεράστιον ἐρυθροῦ βελού-
δου ὀπισθεν, διὰ νὰ φαίνεται καλλιτέρα.

— Μοῦ ἐκίνησε πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον
ἐκεῖνο τὸ κοριτσάκι, ἐξηκολούθησεν ὁ
ζωγράφος· ἀλλ' ὅχι ὅσον τὸ ἀγοράκι.
Νὰ τοῦ ἐβλεπες, Λαύρα! Μὰ δὲν εἰς-
εύρεις πόσῳ μοιάζει τὸ παιδίον μας. Ἐχει
τὴν ἴδια ἡλικίαν καὶ—περιεργον πρῶ-
γμα—τὸ λένε Φίλιππον!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΧΑΡΤΙΝΟΣ ΑΙΤΟΣ

Ἐπετοῦσε πρὸς τὰ ὕψη ὁ χάρτινος
αἶτος καὶ ἦτο πολὺ ὑπερήφανος. Ὁ
ἀέρας ἐφυσσοῦσε εὐνοϊκῶς, ὁ σπᾶγος ἦτο
μακρὸς καὶ ὁ αἶτος ὄλῳ ἀνέβαινε
ἀνέβαινε... Ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ βλέπει
κάτω εἰς ἕνα κήπον μίαν πεταλούδαν
ἡ ὁποία ἐπέτα ἀπὸ ἄνθη εἰς ἄνθη καὶ
τῆς φωνάζει :

— Τὸ πιστεύεις, ἀγαπητὴ μου, ὅτι
μόλις σε διακρίνω; Γιὰ πὲ μου ἀλή-
θεια, δὲν ζηλεύεις πού με βλέπεις νὰ
πετῶ ἔτσι ψηλά;

— Ἐγὼ νὰ σε ζηλεύω; ἀπήντησεν
ἡ πεταλούδα. Ὅχι μὰ τὸ ναί! Καὶ
γιατὶ νὰ σε ζηλεύω; Γιατὶ τάχα πετᾷ
ψηλά; Ἀμ' ἐξεχνᾷς, καί μένε, τὸ σχοι-
νοῦ σε κρατεῖ δέσιμον; Ποῦ εἶνε ἡ ἐ-
λευθερία σου, ὑπερήφανέ μου; Ἐγὼ
πετῶ χαμηλὰ, εἶνε ἀλήθεια· ἀλλὰ πετῶ
ὅπου θέλω. Δὲν εἰμαι δούλη κανενὸς
ἐσὺ εἶσαι δούλος τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ
σπᾶγος καὶ πετᾷς διὰ νὰ διασκεδάσῃς
τοὺς ἄλλους. Ἀ, ὅχι, ἐγὼ οὔτε σὺ
μοιάζω, οὔτε σε ζηλεύω. Καὶ μάλιστα
δὲν ἐννοῶ γιατί εἶσαι τόσῳ ὑπερήφανος.

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ ΚΡΙΑΦΩ]

ΤΟ ΑΔΕΛΦΑΚΙ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΜΙΜΗ

Ὁ μικρὸς Μιμῆς ἔχει ἕνα ἀδελφάκι που
μόλις ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον. Δὲν εἶνε ἀκό-
μη ὅκτω ἡμερῶν τὸ μπεμπέ, ἀλλὰ ὁ και-
ρὸς δὲν σημαίνει τίποτε καὶ ὁ Μιμῆς ἀγα-
πᾷ ἀπὸ τώρα πολὺ τὸ ἀδελφάκι του. Τὴν
πρῶτην φορὰ πού το εἶδεν, εἶπε πως δὲν
εἶνε ἀδελφός, πῶς εἶνε πολὺ μικρό· ἀλλὰ
τώρα πλέον τὸ ἐσυνείθισε καὶ τοῦ φαίνεται
ἀρκετὰ μεγάλον καὶ πρὸ πάντων πολὺ χα-
ριτωμένον. Λέγει ἀπὸ ἀδελφάκι μ' ο' ο' ο' μὲ
ὑποσάλτους ἰδιοκτικτοῦ. Νομίζει ὅτι τὸ
ἀδελφάκι ἀνέκει περισσώτερον εἰς αὐτόν
παρὰ εἰς τοὺς ἄλλους· καὶ οἱ ἄλλοι αὐ-
τοῖ εἶνε αἱ ἀδελφαὶ του. Εἶνε ἀληθὲς δὲ
ὁ ἀδελφός ἀνέκει περισσώτερον εἰς τὸν ἀδελ-
φόν του, παρὰ εἰς τὰς ἀδελφάς του. Αὐτῆς
τῆς ἰδέας εἶνε ὁ μικρὸς Μιμῆς.

Κάθε φορὰν ποῦ κατορθώνει νὰ τῷ δοθῇ
ἡ ἀδελφὴ, ὁ Μιμῆς κώνει εἰς τὸν δωμά-
τιον τῆς μητέρας, πέρνει μίαν μικρὴ καρέ-
κλα, τὴν βάζει κοντὰ εἰς τὴν κούνια, ἀ-
ναβαίνει ἐπάνω καὶ βλέπει μὲ γάραν καὶ
θαυμασμὸν τὸ ἀδελφάκι του. Τῷ ὀμιλεῖ,
κάμνων τὴν φωνὴν του ὅσον τὸ δυνατόν σι-
γανῇ καὶ γλυκεῖαν, καὶ τῷ διηγείται ἕνα
σῶρ εὐμορφᾶ πράγματα. Δυστυχῶς τὸ ἀ-
δελφάκι κοιμάται πάρα πολὺ καὶ σὰν ἐξυ-
πνήσῃ δὲν θέλει οὔτε ν' ἀκούσῃ οὔτε νὰ
ἰδῇ τίποτε. Θέλει μόνον νὰ κάμνῃ κάτι
γελοῦς μορφομαῖους καὶ νὰ ταιριζῇ κα-
τακόκκινον, ὡς νὰ ἦτο πολὺ πολὺ θυμω-
μένος· ὁ Μιμῆς δὲν εἰμπορεῖ νὰ χωνεύσῃ
αὐτὸν τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον τὸ μπε-
μπέ διγεται τὰς περιποιήσεις του. Εἰς μὰ
τὴν τῷ λέγουν καὶ τῷ ξαναλέγουν ὅτι πρέ-
πει νὰ ἔχῃ ὀλίγην ὑπομονήν, ὅτι ὕστερ
ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν ὁ μικρὸς θὰ τὸν κυττά-
ζῃ καὶ ἀργότερα θὰ τοῦ χαμογελᾷ. Ὁ Μι-
μῆς δὲν ἐννοεῖ τί θὰ ᾿πῃ ἀργότερα·
εὐρίσκειται εἰς τὴν ἡλικίαν ὅπου τὸ σὲ λί-
γῳ σημαίνει τὴν ὥραν ἐν ᾗ δὲν καὶ ἐξακο-
λουθεῖ χωρὶς νὰ κουράζεται, νὰ κάμνῃ ὅτι
εἰμπορεῖ διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὸ μπεμπέ.

Τὴν ἡμέραν λοιπὸν ποῦ τὸ ἀδελφάκι ἔ-
κλεισε τὴν πρῶτην του ἐβδόμηδα, ὁ Μι-
μῆς ἐκρίνε καλὴν νὰ ἐορτάσῃ τὸ εὐτυχές
αὐτὸ γεγονός μὲ τὸν εἰς τὴν τῶν ἡμερᾶς
τῆς πλέον ὠραίας του ζωγραφίαν, ἐπῆρε τὸ
καλλίτερον τοῦ παιγνιδι (ἕνα εὐμορφο προ-
βατάκι ντυμένο μὲ ἀληθινὸν μαλί) καὶ μὴ
ἀλλ' εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητέρας.

Ἄτακ! Ἄτακ! εἶπε σιγανὰ ἀπέξω ἀπὸ
τὴν θύραν, διότι, σημειώσαστε, ὁ Μιμῆς
δὲν κτυπᾷ ποτὲ τὰς πόρτας· τοῦ ἔρχεται εὐ-
κολώτερον νὰ κάμνῃ μὲ τὸ στόμα τὰ κ!
τὰ κ! Ἐκαθένας, βλέπετε, ἔχει τὴν συ-
νήθειά του...

Ἡ πόρτα ἀνοίγεται καὶ ὁ Μιμῆς ἐμβαι-
νει καταχαρούμενος μὲ τὸ ὠραῖό του δῶρα.
Ἡ παιδικὴ μου, τῷ εἶπεν ὁ πατέρας του,
ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθῃ καὶ ἐκεῖνος νὰ ἰδῇ τὴν
καλὴν μαμμὰ· παιδάκι μου, δὲν μπορεῖς νὰ
καθῇς ἐδῶ μὲ τὰ παιγνίδια σου. Ἡ μαμ-
μὰ θέλει ἡσυχία.

Δὲν ἤλθα ἐδῶ γιὰ νὰ καθῇσω. Φέρ-
νω αὐτὰ τὰ εὐμορφα πράγματα ᾿ς τὸ ἀδελ-
φάκι μου, γιὰ νὰ ἰδῶ τελοςπάντων ἂν θὰ
ἐχαρίστηθῃ.

Καὶ λέγων αὐτὸ ὁ Μιμῆς ἀναβαίνει ἐ-

πάνω εἰς τὴν καρέκλα (ἐπιχειρήσις κάπως
δύσκολη, ὅταν ἔχῃ κανεὶς πινακίον τὰ χέ-
ρια), ἀραδιάζει τὰς ζωγραφίαις ἐπάνω εἰς
τὸ μικρὸν προσκεφάλι καὶ εἰς τὸ σκέπασμα
καὶ κρατεῖ τὸ προβατάκι μπροστὰ ᾿ς τὰ μά-
τια τοῦ μπεμπέ.

Ἄπαρ τα, ἀδελφάκι μου, ὅλ' αὐτὰ σοῦ
τα χαρίζω. Κύτταξε τὶ εὐμορφες ζωγρα-
φίαι, τὶ χρυσά, τὶ χρώματα! Κύτταξε καὶ
αὐτὸ τὸ ὠραῖο προβατάκι που κάμνει μ' π' ε!
μ' π' ε!... Μπαμπά! αὐτὸ πειὰ δὲν ὑπο-
φέρεται... τὸ ἀδελφάκι δὲν θέλει νὰ κυτ-
τάξῃ... δὲν ἐννοεῖ λοιπὸν ὅτι τοῦ χαρίζω
τὰς ζωγραφίαις μου; Μὰ τί πρέπει νὰ του
δώσω γιὰ νὰ το εὐχαριστήσω;

Ὁ Μιμῆς εἶνε πολὺ λυπημένος· τὰ χεί-
λη του φαίνονται σὰν νὰ θέλουν νὰ κα-
ταβῶν κάτω κάτω, ὡς τὸ πηγροῦν. Εἰξεύ-
ρετε ὅτι ὁ μορφομαῖος αὐτός εἶνε σημείον
βαρυτάτης λύπης, ἡ ὁποία ὄχι σπανίως τε-
λειώνει μὲ δάκρυμα. Καὶ αὐτὲς τὰς ἡμέρας
ὁ Μιμῆς, ποῦ δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάθεται ὅλη
τὴν ἡμέρα, ὅπως ἄλλοτε, κοντὰ ᾿ς τὴν μη-
τέρα του, εἶνε πολὺ μ' ἡ μ' ο' ο' ο' α' π' τ' ο' ο'.

Τὸ παραμικρὸν τὸν φέρει εἰς ἀπελπισίαν.
«Παιδί μου, τῷ εἶπεν ὁ πατέρας, πῆγαινε
νὰ σου φορέσουν τὸ καπέλο σου καὶ τὸ ἐ-
κπαιδευτικόν σου» θὰ πᾶμε νὰ κάμουμε ἕνα
περίπατο καὶ εἰς τὸ δρόμο θὰ σκεφθῶμε
τὶ εἰμπορεῖ νὰ δώσῃς τώρα εἰς τὸ ἀδελ-
φάκι σου.»

Ὁ Μιμῆς ἐπαρηγορήθη γρήγορα καὶ ἔ-
τρεξε νὰ ἐτοιμασθῇ διὰ τὸν περίπατον.

«Ἀκουσε, παιδί μου» ἤρχισεν ὁ πατέ-
ρας, ἅμα εὐρέθησαν εἰς τὸν δρόμον. Ἐδω-
σες δύο πολὺ σπουδαῖα πράγματα εἰς τὸ
ἀδελφάκι σου. Πρῶτα-πρῶτα τὸ ὄνομα
Μ' π' ε' μ' π' ε'. Ἐσὺ δὲν εἶσαι πειὰ Μπεμπές,
ἐσὺ εἶσαι ὁ Μιμῆς. Μπεμπές ὠνομάσθη
τώρα ὁ μικρὸς ἀδελφός σου.

— Ναί· καὶ τοῦ ταιριάζει πολὺ καλλί-
τερα παρὰ σὲ μένα! εἶπε μὲ κάποιαν ὑ-
περηφάνειαν ὁ Μιμῆς. Ἐγὼ τώρα εἰμαι
πολὺ μεγάλο παιδί καὶ Μιμῆς μοῦ ἔρχεται
καλὰ.

Τοῦ παρεγώρησεν λοιπὸν τὸ ὄνομα
σου· ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν σου εἰταιρίαζε πειὰ ἐσέ-
να, τὸ δῶρόν σου δὲν ἔχει πολὺ μεγάλην
ἄξian. Πρέπει νὰ τῷ παραχωρήσῃς τώρα
μ' εὐχαρίστησιν σου καὶ τὴν θέσιν σου
κοντὰ ᾿ς τὴν μητέρα.

— Τὴ θέσι μου ᾿ς τὸ δωμάτιον τῆς μη-
τέρας· μὰ αὐτὸ ἔως τώρα ἦτον καὶ δωμά-
τιο δι' κ' ο' ο' ο' εἶπε μὲ κλαψιάρικη φωνή
ὁ Μιμῆς, ἐνῶ τὰ χεῖλη του ἤρχισαν
πάλιν νὰ κατεβαίνουν. Καλὰ ἦμουν ἐγὼ
ἐκεῖ ᾿ς τὸ κρεβατάκι μου! καὶ κάθε πρῶτῃ
ἐπῆγγαινα εἰς τὸ μεγάλο κρεβάτι ἐφίλουσα
τὴν μητέρα... Ἐμένα δὲν μάρεσει νὰ
εἰμαι μὲ τὴν Ἀννέτα· ἡ Ἀννέτα δὲν εἶνε
καλὴ σὰν τὴν μαμμὰ!

— Ἡ Ἀννέτα εἶνε πολὺ καλὸ κορίτσι,
εἶπεν ὁ πατέρας, καὶ θὰ σ' ἐπεριποιεῖτο μὲ
πολλὴν προθυμίαν· ἀλλὰ οὐ δὲν ἔχεις καμ-
μίαν ἀνάγκην, γιατί κοιμάσαι ὅλη τὴν νύκτα
σὰν τὸ πουλάκι. Τὴν μαμμὰ σου ἔχεις καιρὸ
νὰ τὴν φιλήσῃς ὅλη τὴν ἡμέρα. Τὸ ἀδελφά-
κι σου δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε μὲ κανένα ἄλλον,
παρὰ μὲ τὴν μητέρα του· ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ
τὸ γάλα τῆς τῆς νύκτα. Τέσσαρα χρόνια
ἔμεινες εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητέρας σου,
τώρα εἶνε ἡ σειρά τοῦ ἀδελφοῦ σου. Ἀφ'

οὐ λοιπὸν ἀγαπᾷς τόσῳ τὸ Μπεμπέ, καὶ
θέλεις νὰ του χαρίσῃς κάτι τι καλὸ, πρέπει
νὰ του δώσῃς τὴν θέσιν σου αὐτὴ μὲ εὐχα-
ρίστησιν, καὶ νὰ μὴν κλαῖς καὶ νὰ μὴ φωνά-
ζῃς κάθε βράδυ, ὅπως κάμνεις τώρα ὅκτω
ἡμέρας. Αὐτὸ θὰ ἦτο καλλίτερον, παρὰ ἂν
του ἐχαρίζες τὸ προβατάκι σου. Νά, ἡ
φωνὴς σου χθὲς τὸ κατατρόμαξαν τὸ κοι-
μένο καὶ ἐξύπνησε καὶ ἡ μητέρα, ποῦ
μόλις εἶχε κοιμηθῇ.

— Τί ἄλλο μπορῶ νὰ του χαρίσω;
— Καὶ μίαν ἄλλην θέσιν ἀκόμη, τὴ
θέσιν σου ᾿ς τὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας. Ὅταν
ἡ μητέρα θὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι, πολὺ
συχνὰ θὰ κρατῇ τὸ ἀδελφάκι σου ᾿ς τὴν
ἀγκαλιά της, καὶ σένα δὲν θὰ μπορῇ νὰ σε
πέρνῃ.

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Μιμῆς ἀναστε-
νάζων, ἡ μητέρα δὲν θὰ εἶνε πειὰ μητέρα
δική μου. Εἶνε πολὺ κακὸς αὐτὸς ὁ ἀδελ-
φός· ὅλα θέλει νὰ μού τα πάρῃ. Δὲν θὰ μ'
ἀγαποῦν πειὰ ἐμένα. Καλὰ μοῦ το ἔλεγεν
ἡ Ἀννέτα.

— Αὐτὸ που λὲς εἶνε πολὺ ἀνόητο! εἶ-
πεν ὁ πατέρας. Τὰς ἀδελφάς σου τὰς πέρ-
νει ἡ μητέρα ᾿ς τὴν ἀγκαλιά της: Ὅχι
βέβαια. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ δὲν εἰμπορεῖς νὰ
πῇς ὅτι δὲν τὰς ἀγαπᾷ. Ἡ καί μένη ἡ
μητέρα! Γιὰ φαντάσου τί θὰ ἐγίνετο ἂν
ἐπρεπε νὰ σηκωνῇ εἰς τὴν ἀγκαλιά της
ὅλους ὅσους ἀγαπᾷ: τὴν μητέρα της, τὸν
πατέρα της, τὸν ἄνδρα της, τ' ἀδέρφια της
καὶ τὰ τέσσαρα της παιδιὰ! Ἐσὺ τώρα
πειὰ θὰ κάθεται ᾿ς τὴν καρεκλίτσα σου,
ὅπως αἱ ἀδελφαὶ σου, κοντὰ ᾿ς τὴν μητέρα.
Ἐτσι θὰ εἰμπορῇς νὰ σηκόνεσαι εὐκολώτερα,
ὅταν θὰ σε στέλνῃ νὰ της φέρῃς τίποτε...

— Μὰ σὰν μεγαλώσῃ τὸ ἀδελφάκι, ἡ
μαμμὰ θὰ μπορῇ νὰ με σηκωνῇ, δὲν εἶν' ἔτσι;
ἠρώτησεν ὁ Μιμῆς, ὁ ὁποῖος εὐκολὰ εὐκολὰ
δὲν ἄφινε τὰς συνηθείας του.

— Σὰν μεγαλώσῃ τὸ ἀδελφάκι, ἐσὺ θὰ
εἶσαι ἀκούη μεγάλητερος. Τότε θὰ παίζετε
μαζί καὶ μαζί θὰ πηγαίνετε εἰς τὸ σχολεῖο.
Καὶ ἂν τύχῃ τίποτε εἰς τὸ δρόμο, κανένα
σκυλί, κανένα παλῆτο παιδί

